

Prolog

Jeg var syv år gammel da mine forældre døde. Tja, en barsk start både på en fortælling og på livet. Men sådan var det nu engang.

Lad mig lige spole tiden 32 år tilbage. Da var mine forældre 25 år gamle og nygifte. De var blevet gift, fordi min mor var gravid med Jason, min ældste bror. Min mor tog et par års orlov fra erhvervslivet og begyndte derefter på et halvdagsjob som grafiker. Min far underviste i jura på universitetet, og det gik dem godt. Der gik fem år før Philip, min anden bror, kom til verden. Min mor havde svært ved at blive gravid, det var egentlig meningen at de ville have haft Philip tre år tidligere, men sådan ville naturen det nu engang ikke. Mor fik en del komplikationer i slutningen af sin graviditet med Philip, og fødslen var meget hård for hende – faktisk så hård, at lægerne begyndte at tvivle om hun ville overleve.

Heldigvis klarede de begge skærene, men lægerne gjorde det klart for min mor, at nu var løbet så også kørt. Hendes chance for at blive gravid igen var under to procent, så selv om de gerne ville have haft et barn til, slog de sig til tåls med situationen og glædede sig i stedet over Jason og Philip.

Mine forældre og to brødre levede nu kernefamilielivet. Der er egentlig ikke så meget at sige om det. Jason og Philip gik i skole, mor og far arbejdede. Det var dét.

Nogle gange spiller skæbnen folk et puds, for det endte alligevel med at jeg kom til verden, en kold dag i februar, da mine forældre var 42 år gamle. Jeg blev fra dag et forgudet af både mine forældre og mine brødre. Philip var da 12 år og Jason 17, men ingen tvivl om at de begge var pavestolte af deres lillesøster. Mor

og far var lykkelige og det samme blev også min barndom. Jeg blev elsket og passet efter alle kunstens regler.

Min mor og jeg var særligt knyttet til hinanden fordi vi kønsmæssigt var i undertal og derfor havde et sammenhold mod husets mandlige del. Et eksempel på hvor vidunderlig hun var, har jeg fra en dag hvor jeg kom stortudende hjem. Jeg var lige begyndt i børnehaveklasse, og en af mine 'kammerater' havde været så venlig at fortælle mig, at når man fik børn i den alder mine forældre havde, så var det en stor fejltagelse. Hele dagen kaldte han mig 'fejltagelsen'. Da jeg havde fortalt historien til min mor, tog hun mig op på skødet, kyssede mig blidt på panden, og sagde så:

„Husk altid, Charlotte, at en fejltagelse er noget man gør, som man ville ønske man kunne lave om, og det ville man nok også gøre, hvis man fik muligheden for det. Derimod er en overraskelse noget man ikke aner man ønskede sig så brændende, før man får det foræret. Du var en *stor* overraskelse.“

Hendes ord varmede mit lille hjerte, og jeg græd ikke mere over det. Philip, der på det tidspunkt gik på handelsskolen, fik historien da han kom hjem sidst på eftermiddagen. Han plejede altid at komme ind på mit værelse og få et stort knus, og så skulle han høre alt om hvad jeg havde oplevet. Da han hørte historien, sagde han blot:

„Bare sig til næste gang, så skal jeg nok banke ham.“ Jeg fnise-
de, stolt over at have en bror, der sådan ville beskytte mig.

Mit forhold til Jason var lidt mere fjernt. Han var gået den direkte linje fra gymnasiet til militæret og havde siden hen gjort karriere inden for Jægerkorpset. Han var 1,90 meter høj, toptrænet og helt kronraget. Han havde den der typiske udstråling, man finder hos mænd der er i militæret og er *stolte* af det. Med andre ord, Jason var et ægte mandfolk.

Philip var mere en drømmer. Han havde planer om at læse til

revisor og var lykkelig da han trak frinummer, hvilket Jason fnøs forarget over. Han elskede at læse, gå ture, se fjernsyn, spille computer, og var i det hele taget ikke specielt macho med sin lidt ranglede krop og sit pjuskede, halvlange sorte hår. Han var altid i godt humør og kunne få selv en regnfuld novemberdag til at lyse op, når han fortalte nogle af sine hjemmelavede historier og smilede på sin helt egen varme måde. Og så havde han nogle helt fantastiske levende brune øjne, der fik pigerne til at sukke dybt.

Selv om mine to brødre var som dag og nat, havde de et utroligt godt forhold til hinanden og satte hver især pris på de sider hos den anden, som de ikke selv besad. De havde en indbyrdes respekt og forståelse og kunne nærmest kommunikere uden ord.

Den dag, hvor mine forældre døde, var Jason hjemme på et af sine sjældne besøg, og Philip, der lige havde bestået sin handels-eksamen med glans, havde besluttet sig for at droppe aftenens studentergilde, der blot var et af mange, så han, Jason og jeg kunne hygge os sammen, mens mor og far skulle i byen. Mor var ikke meget for at skulle af sted. Hun savnede Jason, for ofte kunne der gå op til fire uger imellem at hun så ham. Men far mindede hende om, at det var vigtigt at de tog af sted, da der ville blive lagt mærke til hvis de manglede ved hans chefs 30-års jubilæum.

Vi andre skubbede hende nærmest ud ad døren. Jason og Philip havde lovet mig, at vi skulle have pizza, og at vi bagefter skulle enten se tegnefilm eller spille Ludo – eller begge dele.

Når man tænker tilbage på en scene der har udspillet sig umiddelbart inden en tragisk episode finder sted, vil man mange gange gerne bilde sig ind at der var masser af tegn på noget som måske ikke var der. Men jeg sværger, at min mor denne aften virkelig virkede meget tung om hjertet. Om det var på

grund af Jason eller min fars chefs jubilæum (hun havde aldrig kunnet fordrage fars chef) ved jeg ikke, men hun vendte sig om i døren en sidste gang: „I passer godt på jer selv. Og Jason, husk Charlotte skal i seng senest klokken 22.“ Jeg løb hen og gav mor et stort knus, og hun knugede mig ind til sig. Derefter gik hun efter min far ud i bilen, og jeg vinkede til dem da de kørte ned ad vejen ...

Jeg blev vækket klokken to om natten ved at det ringede på døren. Forvirret kravlede jeg ud af sengen og skubbede forsigtigt døren op ud til entreen. Jason stod i bar overkrop og joggingbukser. Udenfor stod to mænd i uniform. Jeg løb ind og gemte mig under dynen. Jeg hørte mændene gå og derefter dæmpede stemmer inde fra stuen. Så hørte jeg døren gå op ind til mit værelse, og Philip satte sig på min sengekant og trak forsigtigt dynen væk fra mit hoved. Tårerne løb ned ad kinderne på ham. I døråbningen stod Jason, bleg som et lagen, og stirrede stift ud i luften. Uden at vide hvad der skete, kravlede jeg hen til Philip for at trøste ham, og han slog armene om mig og hulkede ned i håret på mig. Jeg begyndte at græde, fordi han græd og fordi hele dette scenarium skræmte mig.

„Hvor er mor?“ græd jeg, og Philip stivnede.

„Hun ... kommer ikke mere hjem. H-h-hun er sammen m-m-med far ... De sidder i himlen og holder øje med os.“

Jeg stirrede vantro på ham, og derefter på Jason, der ikke græd, men stirrede som en hypnotiseret på et bestemt punkt på min dyne.

„Ligesom mormor og morfar, Charlotte,“ sagde han lavt.

Så brød jeg sammen. Jeg havde mistet min mormor og morfar med kort mellemrum to år tidligere, og jeg vidste udmærket godt, at himlen var et sted man kun kunne komme til – ikke fra.

„Hvem skal så lave mad?“ Spørgsmålet var tåbeligt, men alligevel vigtigt i mine øjne. „Hvem skal hjælpe mig med at bin-

de mine snøreband? Hvem skal hjælpe mig med mine lektier? Hvem skal ...?“

„Vi må hjælpe hinanden nu, Søs,“ sagde Philip. „Det er det eneste vi kan gøre. Vi må stå sammen og hjælpe hinanden. Jeg lover dig, du kommer ikke til at blive alene.“

Dagene efter mine forældres dødsfald står som en tåge for mig. Da der ikke var flere tårer, begyndte jeg at lytte mere efter de mange, mange samtaler mine brødre førte med hinanden, og jeg nåede frem til noget med en spritbilist, der nu var fængslet, og at det var gået så stærkt at de ikke havde lidt.

Min mors søster, Dorrit, som vi aldrig havde haft specielt meget med at gøre, ringede en del i dagene op til begravelsen. Nogle gange, hvis jeg ved et tilfælde kom ind i stuen, hørte jeg Jason diskutere ophidset med hende, indtil han så mig og skyndsomt afsluttede samtalen. Jeg var alt for ulykkelig til at bekymre mig om det, og Jason involverede mig ikke i hvad det drejede sig om.

Begravelsen foregik i stilhed. Det var kun den nærmeste familie og nogle få venner af familien, der deltog, og jeg havde meget svært ved at forstå, at mine forældre lå i de to smukke egetrækister, der stod i mellemgangen i kirken.

Hele begravelsen igennem havde skiftevis Jason og Philip en arm om mig, og i det hele taget var de mere opmærksomme på hvordan jeg havde det, end hvordan de selv havde det. Jeg har siden hen tænkt på at det virkelig var helt utroligt, hvor uselvisk de tacklede hele situationen. Jeg så ikke Philip græde mere før begravelsen, og Jason så jeg ikke græde på noget tidspunkt overhovedet. Der var ingen tvivl om, at han gjorde sit bedste for at være den stærke for at holde Philip og mig oppe.

Efter begravelsen kom folk hen for at kondolere. Moster Dorrit holdt sig sidst i køen, og da turen kom til hende, satte hun sig på hug foran mig.

„Kunne du ikke tænke dig at komme hjem og bo hos moster og onkel?“ spurgte hun. Jeg klemte mig skræmt ind til Jason, der lagde en beskyttende hånd på min skulder.

„Dorrit, ikke nu,“ hvædede han ud mellem tænderne.

Dorrit rejste sig og kiggede nedladende på ham.

„Sikke ansvarsbevidst han pludselig er blevet, hva’? Det er da nye toner.“

Philip stillede sig imellem dem og kiggede hadefuldt på hende.

„Dorrit, situationsfornemmelse er muligvis et fremmedord for dig, men det betyder kort sagt at dette her hverken er stedet eller tidspunktet. Desuden har vi besluttet os. Charlotte bliver hos os, medmindre hun udtrykkeligt ønsker det anderledes!“

Dorrit skulede til ham og satte sig atter på hug foran mig. Jeg kiggede skræmt på min moster, som jeg ikke havde set siden mormors begravelse. Med mit barnlige instinkt havde jeg altid fornemmet en vis anspændthed imellem hende og min mor, og jeg tror faktisk aldrig de havde brudt sig specielt meget om hinanden.

„Hvad siger du, lille skat, vil du ikke hellere bo hos moster og onkel end hos dine brødre? Vi har både heste og kattekillinger på gården, og når du er blevet lidt større, kan vi lære dig at ride på din egen hest!“

Jeg kiggede bare på hende. Så skævede jeg op til Jason og Philip, der begge holdt vejret. Jeg følte, at lige meget hvad jeg sagde, ville nogen blive sure, så jeg valgte at tale direkte fra hjertet: „Jeg vil bo hos Jason og Philip. Jeg vil ikke bo hos dig.“ Så var det sagt.

Dorrit rejste sig, gav et fornærmet nik med hovedet og svan-

sede over mod parkeringspladsen. Da hun var nået lidt væk vendte hun sig om og kiggede ondt på Jason.

„Så må vi jo håbe, du lever op til ansvaret,“ sagde hun højt og sejlede fornærmet forbi resten af den måbende familie og ind i onkels BMW.

Jasons kæbemuskler arbejdede anstrengt, og der var kommet en skygge af sort had i Philips ansigt. Jeg blev usikker.

„Er I sure på mig over det jeg sagde?“ spurgte jeg spagt.

„Hvorfor tror du dog det?“ spurgte Philip forbavset.

„I ser sure ud!“

For første gang siden den tragiske nat sporede jeg smil hos både Jason og Philip. Philip løftede mig op og gav mig et stort kram.

„Nu tager vi hjem,“ sagde han.

Kapitel 1

„Born to be wiii-iiii-iiii-iild,“ hylede min clockradio.

Jeg kiggede med smalle sprækker på uret, der viste 6:45. Musikken stoppede, og en eller anden irriterende morgenfrisk radio-dude lirede med lynets hast en hel masse ævl af om vind og vejr og sol og sommer og skolestart. Skolestart! Jeg begravede mig atter under dynens betryggende varme omfavelse. Jeg var 15 år og skulle begynde i gymnasiet. Min barndom var brat blevet revet fra mig, min lykkelige sommerferie var forbi, og livets barske realiteter trængte sig nu ind på mig og mindede mig om, at fra nu af stod den på lektier, lektier og atter lektier, tidligt og og så lidt flere lektier. Hvorfor kunne man ikke bare holde ferie for altid? For mit vedkommende havde ferien budt på alt, hvad der kendetegner en god ferie: afslapning, strandture, hygge og i det hele taget så lidt slid som overhovedet muligt. I min afslapning havde jeg dog haft tid til en uges ferie med mine brødre i London, og det var gået over al forventning. Jeg havde ellers været lidt skeptisk da Philip havde foreslået turen, for jeg kunne ikke forestille mig at skulle være klistret til dem en hel uge, men det havde heldigvis ikke været så slemt som jeg havde frygtet.

Efter mine forældres dødsfald otte år tidligere havde Jason uden videre stoppet sin karriere i Jægerkorpset og var vendt hjem for at bo sammen med Philip og mig. Philip havde læst videre og uddannet sig til økonom, og Jason havde fået arbejde som personlig træner i et fitnesscenter. Jason og Philip havde ment at vi aldrig rigtigt kunne komme videre med at bearbejde sorgen, hvis vi blev i det hus hvor vi havde boet sammen med mor og

far. Så i stedet for var vi brudt op og havde købt et hus, der lå i en lille landsby. Efter få år havde vi dog alle fået nok af den småborgerlighed og jantelov der ofte hersker i små samfund, og vi købte et hus i udkanten af storbyen. Philip havde droppet sit arbejde som revisor og havde sammen med Jason åbnet et stort fitnesscenter. Det var faktisk endt med at gå rigtig godt for dem. Philip styrede kontoret og regnskaberne, Jason styrede personalet og det praktiske, og inden der var gået et år havde de udvidet boksen med seks fastansatte plus afløsere.

Det bankede på døren til mit værelse.

„Charlotte, er du oppe?“ Jasons stemme rev mig ud af min tankestrøm.

„Ja,“ råbte jeg tilbage.

Jason var erklæret morgenmand og jeg var et ubestridt B-menneske. Han kendte mig og var klar over at jeg løj.

„Charlotte, klokken er 7:00. Vi kører klokken 7:45! Jeg mener det.“

„Ja ja,“ mumlede jeg.

Døren gik op, og Jason stod som en irriterende skygge og fangede mig bogstavelig talt på sengekanten.

„Lotte, for pokker. Kom nu!“

Han var iklædt joggingbukser og undertrøje, så vidt jeg kunne se for søvnen, der endnu sad i øjnene. Jeg gned dem sløvt.

Jason gik over til vinduet og trak i et ubarmhjertigt ryk gardinerne fra. Sollyset strømmede mig i møde.

Jeg blev faktisk forbavsende hurtigt vågen. Jeg havde jo også sovet ud i halvanden måned, så det var vel ikke så mærkeligt. Jeg kiggede ud ad den åbne dør og ud i gangen. Døren til badeværelset stod åben. Jeg satte mig på spring på sengekanten. Jason vendte sig imod mig. Han skulle først rundt om sengen, mens jeg sad lige ved døren.

„No way ...“ begyndte han, men jeg havde allerede sat af. Jeg havde ham to meter bag mig, da jeg styrtede ind på badeværelset og smækkede døren i og låste den. Sekundet efter bankede han på døren.

„Charlotte, drop det der,“ råbte han.

Her er det måske på sin plads at indskyde, at vi havde et badeværelse og et toilet. Jeg havde hele tiden gjort det klart, at jeg nægtede at gå i gymnasiet uden at gå i bad om morgenen. Da jeg gik i folkeskolen var det noget andet, men nu gjaldt der helt andre regler. Jason havde da betinget sig, at jeg så skulle stå op senest klokken 6:45, for ellers ville hele tidsplanen omkring badeværelset krakelere. Og han havde *ikke* været til at forhandle med da jeg foreslog, at jeg jo bare kunne være sidste mand på badeværelset, for han var af den faste overbevisning at jeg var det langsomste menneske på jorden om morgenen, og at vi, hvis ikke jeg var presset af at han også skulle til derude, ikke ville komme ud ad døren før klokken 10:30.

Jeg ignorerede hans banken.

„Du har forspildt din chance. Du kunne bare stå op noget før. Nu åbner du altså.“ Han gav ikke op så let.

„Kan du ikke bare bruge toilettet?“ råbte jeg ærgerligt.

„Jeg skal barberes, for pokker. Mit grej ligger derinde.“

Jeg overvejede. Det kunne godt være en fælde, bare for at få mig til at åbne, så han kunne stritte *mig* ned på toilettet.

„Hvorfor kan du ikke bare låne Philips barbermaskine?“ forsøgte jeg.

„Rigtige mænd bruger skraber,“ kom svaret prompte. Inde fra stuen lød der protester fra Philip.

Jeg havde taget mit nattøj af imens vi 'snakkede' og var nu klar til at gå i bad. Det her skulle snart afgøres, ellers ville Jason bare hakke på mig resten af morgenen.

„Kan jeg ikke bare komme ind, så kan vi være der begge to,“ forsøgte han.

„Gider du lige, jeg har ikke tøj på,“ råbte jeg.

„Og hva' så, som om jeg ikke har set dig uden tøj før.“ Det var tydeligt, at Jason ikke rigtigt kunne se problemet. Han var selvfølgelig heller ikke teenager længere. Han var efterhånden blevet 32 og Philip 27. Med andre ord var de oldgamle, nær pensionsalderen, og det var klart at de for længst havde glemt, hvad det ville sige at være 15 år.

„Ja tak, da jeg var to år og endnu ikke kendte forskel på drenge og piger,“ vrængede jeg.

Jeg måtte dog erkende, at vi måtte finde en eller anden form for løsning, ellers *blev* den rent faktisk 10:30 inden vi kom ud ad døren, og for det første skulle Jason ikke have den triumf, for det andet så ville jeg ikke komme for sent den første dag.

„Okay, her er aftalen så,“ sagde jeg, efter at have tænkt mig grundigt om. „Jeg låser op, du tæller til ti og kommer så ind.“

Der var stille lidt og jeg kunne næsten høre ham tænke.

„Og hvorfor til ti?“ spurgte han med en stemme, hvor tålmodigheden ikke ligefrem var altoverskyggende.

„Fordi jeg om 10 sekunder står på den rigtige side af bruseforhænget,“ svarede jeg opgivende.

Han indvilgede, og jeg låste op.

„En-to-tre ...“ hørte jeg ham tælle meget højt.

Jeg hoppede op i badekarret, og trak forhænget for. Vandet følte behageligt, og selv om det var sommer, nød jeg varmen det gav mig. Jeg havde ellers aldrig været den store morgenbader, men forstod i dette øjeblik hvor meget jeg egentlig var gået glip af de sidste 15 år.

Trækken fra entreen smøg sig om mine ben da Jason var nået til ti og åbnede døren og kom ind på badeværelset.

„Kan du ikke lige styre dig lidt med det varme vand?“ brokkede han sig. „Her er allerede ved at blive dugget til.“

Han lod døren stå åben på vid gab.

„Luk døren, det trækker,“ klagede jeg.

Han gav et irriteret udbrud fra sig, men lukkede dog døren på klem. Lidt efter hørte jeg ham fylde vand i vasken.

Jeg vaskede håret, og skyllede sæben ud.

„Stikker du mig ikke lige håndklædet?“

Der gik lidt, så blev der smidt et håndklæde over brusestangen. Jeg trak det til mig og tørrede mig på kroppen. Så tog jeg håndklædet om mig og trak forhænget fra.

Jason var halvvejs færdig med sit arbejde og fangede mit blik i spejlet, der – indrømmet – var dugget lidt til i hjørnerne. Jeg tog et andet håndklæde og smøg det om håret.

„Jeg kan godt begynde at mærke nerverne,“ mumlede jeg.

„Det foregår altså nede på toilettet, hvis der er nerver der skal ud af kroppen!“ returnerede han prompte. „Desuden er der da ingen grund til at være nervøs, du kender da allerede Hannah,“ fortsatte han med Jason-logik.

Ved et lykketræf var det faktisk lykkedes Hannah og mig at komme i klasse sammen. Hannah havde været min veninde siden vi flyttede til byen, og jeg var meget glad for hende. Både Philip og Jason kunne også godt lide hende. Måske især fordi hun var en stille og rolig pige der var mere til hjemlig hygge end til fest og farver. Hun og jeg havde dog indgået en pagt, at når vi kom i gymnasiet, skulle vi så småt til at leve livet som voksne. Det krævede bare lige én ting ...

Jeg stillede mig hen ved siden af Jason med hovedet lidt på skrå.

„Jasooooon,“ begyndte jeg og smilede sigende.

„Jaaaaaaaaa,“ svarede han forbeholdent.

„Nu er jeg 15 år og teknisk set går jeg allerede i gymnasiet. Er det så ikke på tide, at vi genoptager fest- og gå-i-byen-forhandlingerne?“

Hele det år jeg var 14 år fik jeg hver gang det samme svar, når nogen holdt fest: „Når du bliver 15 år og er kommet i gymnasiet kan vi tale om det. Indtil da er det indiskutabelt.“

Det gav et lille spjæt i Jason, da han skar sig med skraberen. Ikke noget godt tegn. Jason havde brugt skraber, siden han som 17-årig var begyndt at barbere sig, og det hørte til de sjældneste sjældenheder, at han skar sig.

„For ...“ brummede han, alt imens han skyndsomt fik vådtet noget toiletpapir og vasket blodet af kinden.

Jeg betragtede ham, mens han gjorde sig færdig.

„Jeg sagde, at jeg er 15 år ...“ forsøgte jeg, hvis han nu skulle have glemt det midt i blodbadet.

„Jeg hørte dig godt, tak,“ svarede han lidt hårdere, end det vist var meningen. Så kiggede han på sit ur og derefter på mig.

„Hør nu her, Charlotte, vi har travlt, det er morgen, og du er som sædvanligt bagud. Vi er altså nødt til at tale om det på et andet tidspunkt. Var du derimod stået op til tiden, havde vi haft tid til det.“ Han blinkede til mig og smilede triumferende, og jeg trak opgivende på skuldrene.

Jeg gik ind i stuen, hvor Philip sad ved morgenbordet og kiggede i en avis.

Jeg slog mine bare fod ind i en stol og blev endnu mere irriteret.

„Fuck,“ råbte jeg surt.

„Charlotte, du bander ikke, vel?“ lød det ude fra badeværelset

fra Big Brother, som jeg i mit stille sind kaldte Jason, fordi jeg havde ham mistænkt for at se og høre alt.

„Nejnej,“ svarede jeg og fik fnisende øjenkontakt med Philip, der grinede tilbage.

Jeg satte mig ved bordet og tog en skive toastbrød. Philip lagde avisen fra sig og betragtede mig indgående. Det gjorde det ærlig talt lidt vanskeligt at koncentrere sig om morgenmaden.

„Hvad?“ sagde jeg til sidst og stirrede tilbage.

Han smilede til mig.

„Jeg ville bare lige se, hvordan man ser ud når man skal starte på gymnasiet. Det er en stor dag i dag, hva' Søs?“

Jeg kunne ikke andet end at smile tilbage. Jason var min lovformelige værge, men Philip havde uden at blinke taget medansvaret for mig efter vores forældres død. Med den forskel at han var en del mere nede på jorden end Jason, der nogle gange kunne være temmelig overbeskyttende.

Jeg spiste færdig. Trætheden begyndte så småt at snige sig ind på mig igen. Jeg glippede med øjnene. Jason kom ind i stuen. Han havde T-shirt og et par andre træningsbukser på. Han undgik at se på mig, og jeg var godt klar over at emnet 'fest' var uddebatteret for denne gang. Jeg brød mig ikke om at være uvenner med Jason og undlod derfor at tage emnet op mere den morgen. Det var jo heller ikke presserende endnu. Hvis Hannah og jeg, som vi havde gjort det i folkeskolen, endte med – igen – at isolere os i vores egen verden, ville det jo heller ikke blive aktuelt med fester og diskoteker foreløbigt. Til den tid kunne jeg jo så tage emnet op med Jason igen. Eller måske få Philip til at gøre det ...

Jeg gik ind til mig selv og tørrede håret. Så hængte jeg håndklædet til tørre over min skrivebordsstol og tog tøj på. Jeg fandt mit smykkeskrin frem og valgte et par øringer, jeg havde fået i fødselsdagsgave af Philip for et par år siden, da jeg fik huller i ørerne. Det havde skabt et bråvallaslag herhjemme da jeg havde proklameret, at nu ville jeg tage ned til guldsmeden og få de to prik i øreflipperne, der som ved et trylleslag ville forvandle mig til voksen. Philip havde heldigvis holdt med mig i at man ikke nødvendigvis fik nikkeleksem, pest og kolera af noget så banalt som huller i ørerne, og Jason havde til sidst opgivet sine argumenter og var endda selv gået med mig til guldsmeden – og havde betalt. Jeg fandt min makeup frem og overvejede lidt hvilket indtryk jeg helst ville gøre. Jeg valgte en diskret makeup med lidt mascara og en lipgloss. Så børstede jeg håret og satte det i en hestehale. Jeg kiggede mig en sidste gang i spejlet. Ud over de fem kilo, jeg simpelthen *skulle* tabe mig, så var jeg vist okay.

Jeg gik ind i stuen igen.

„Jeg er klar,“ sagde jeg med slet skjult triumf. Klokken var 7:42. Jeg nåede det!

„Skal du ikke have mad med?“ spurgte Jason.

Det havde jeg slet ikke tænkt på. Der stod kun hvad tid jeg skulle være på skolen, ikke hvornår vi var færdige, så frokost var ikke helt urealistisk. Jeg styrtede hen mod køkkenet. Jason kaldte mig tilbage.

„Tag den her,“ sagde han og stak mig en 100-kroneseddel. Han blinkede til mig og sendte mig et skævt smil. Jeg kunne ikke lade være med at smile tilbage. Det var vist alligevel meget klogt, at jeg ikke havde boret mere i festforhandlingerne.

Jeg satte mig ind på passagersædet ved siden af Jason. Philip havde sin egen motorcykel, som han foretrak at køre på. Det var faktisk kun når vejret var dårligt – og så om vinteren når det var for koldt til motorcykel – at de kørte sammen. Jeg kiggede ud ad vinduet på byen, der susede forbi, og pludselig standsede Jason foran gymnasiet. Min mave snørede sig sammen.

„Pøj-pøj Lotte,“ sagde han med en let medfølelse i stemmen. Selv om Jason ikke selv var typen der blev nervøs, så fornemmede jeg alligevel forståelse hos ham. Vi gav hinanden et knus.

„Du ringer bare hvis du skal hentes,“ råbte han efter mig, da jeg var stået ud af bilen og skulle til at smække døren.

„Skal du ikke arbejde?“ spurgte jeg drillende.

Han smilede tilbage og skubbede sine solbriller, der havde siddet i panden, på plads over næsen igen.

„En af fordelene ved at være selvstændig,“ sagde han med et grin. Han vinkede kort og koncentrerede sig så om trafikken.

Kapitel 2

Foran mig lå gymnasiet som en stor, gammel og i særdeleshed truende bygning. Jeg kendte ikke et eneste af alle de ansigter, der hastede forbi mig.

„Undskyld, ved du hvor 1. g'erne skal mødes?“ lød en stemme bag mig.

Jeg vendte mig om og fik øjenkontakt med en pige på min egen alder. Hun havde langt mørkerødt hår, der var flettet i en lang fletning, og en masse fregner. Hun så lidt forlegent på mig, som om hun ikke rigtig vidste, om hun havde sagt noget forkert.

Jeg smilede genert til hende.

„Der stod i velkomstbrevet at vi skal samles i gymnastiksalen, men jeg ved ikke hvor den er,“ svarede jeg.

Hun så lidt lettet ud. „Så det er også første dag for dig?“ spurgte hun.

Jeg nikkede. En medsammensvoren. Så var vi da i hvert fald to. Hun havde umiddelbart gjort et godt førstehåndsindtryk på mig.

„Hvilken klasse skal du gå i?“ spurgte hun forhåbningsfuldt.

„1. x, og du?“ spurgte jeg spændt.

Hun smilede og rakte hånden frem. „Det samme her. Jeg hedder Sofie, men bliver kaldt Fie.“

„Og jeg hedder Charlotte, men bliver kaldt Lotte,“ grinede jeg.

„Hyggeligt at møde dig Lotte,“ sagde Fie, og vi smilede begge to.

I det samme så jeg Hannah komme løbende hen ad fortovet. Hun var lige ved at snuble over en flise der lå lidt forskudt fra de andre, men nåede dog at genfinde balancen.

Hun standsede op da hun nåede hen til skolen, og kiggede sig søgende omkring.

Jeg vinkede til hende. Sofie fulgte mit blik og fik øje på Hannah.

Hannah kom hen til os, kiggede lidt forvirret på Fie og gav mig så et knus.

„Gud, hvor er det rart at møde et kendt ansigt,“ udbrød hun.

„Hannah, det er Sofie, kaldet Fie, der skal gå i vores klasse, Fie, det her er Hannah, min veninde,“ præsenterede jeg.

Hannah og Fie rakte uforbeholdent hinanden hånden, og fra dette øjeblik var Hannahs og min tosomhed blevet forvandlet til et trekløver.

Vi fandt frem til gymnastiksalen ved fælles hjælp og blev delt ind i vores klasser. Da vi kom ind i klasseværelset, så vi at der som forudbestemt af skæbnen var et bord længst nede i midten der var længere end de andre, og dermed havde plads til tre personer.

Dagen endte da også med at blive vellykket. Fie faldt lynhurtigt til i vores 'gruppe', og vi kunne tale om alt. De andre i klassen virkede også umiddelbart smadderflinke, og jeg var netop begyndt at tænke at her skulle jeg nok falde til, da vi så opslaget på en opslagstavle på gangen.

VELKOMSTFEST FOR 1. G'ER

HERMED HAR SKOLEN FORNØJELSEN AF AT
INDBYDE I. G'ERNE TIL ÅRETS FØRSTE SKOLEFEST.

FESTEN BLIVER AFHOLDT
FREDAG D. 18.8. FRA KLOKKEN 20.00.
DRIKKEVARER MÅ IKKE MEDTAGES.
DER VIL VÆRE MULIGHED FOR AT
KØBE ØL OG VAND I BAREN.

VENLIG HILSEN
ELEVRADET

„Der er vist noget med at de har indført det i stedet for de traditionelle hytteture,“ sagde Fie, efter at vi havde læst sedlen. „Det er en af de fester man bare skal med til – så skidt være med alle de andre.“

Hannah og jeg kiggede på hinanden. Her var der vist et punkt, hvor Fie var lysår foran os. Hannah kendte udmærket problemstillingen hjemme hos mig. Nogle gange havde jeg tænkt på, om det mon i virkeligheden var for min skyld at hun aldrig havde deltaget i noget?

„Hvad siger du, Lotte?“ spurgte Hannah.

Jeg trak på skuldrene. „Tja, jeg skal nok lige spørge først.“

Sofie kiggede fra den ene af os til den anden, tydeligvis forvirret.

„Er du under tøflen hos dine forældre eller sådan noget?“

Jeg rystede på hovedet, orkede lige pludselig ikke at forklare hende hele historien. Jeg var allerede ved at lade op til det slag, der skulle kæmpes derhjemme.

Jeg undskyldte mig med at jeg skulle på toilettet. Fie og Hannah fulgte med mig derud.

„Kan du ikke prøve at spørge Philip først?“ spurgte Hannah.

„Måske,“ svarede jeg åndsfraværende.

Fie var ét stort spørgsmålstegn.

Jeg flygtede ind på toilettet. Her satte jeg mig på sædet og gemte træt hovedet i hænderne. Jeg havde pludselig fået hovedpine.

„Hvad går det der ud på?“ spurgte Fie undrende uden for døren.

„Hannah, gider du ikke forklare?“ spurgte jeg. „Jeg kommer bare til at lyde bitter, hvis jeg skal gøre det!“

„Okay,“ sagde Hannah højt til mig, hvorefter jeg fornemmede, at hun vendte sig mod Fie. „Det er faktisk en lang historie. Lotte bor ikke sammen med sine forældre, men derimod sine to brødre ...“

Jeg sad stille og lyttede til min livshistorie omkring mine forældres død, og hvorfor jeg var endt med at bo sammen med Jason og Philip.

„Men hvad er så det med Philip, der skal spørges først?“ spurgte Fie.

„Jo, ser du, Jason er faktisk den, der har formynderskabet over Lotte, sådan rent juridisk på papiret. Som regel siger han nej, når Lotte vil noget der bare lyder det mindste farligt. Det er så her at Philip går ind og hjælper hende, for han er ret god til at få Jason til at se tingene fra Lottes side, og ofte ender det så med at hun får lov alligevel. Men lige præcis det her med at gå i byen har været nærmest umuligt. Fair nok at Jason mente hun var for ung da hun var 13-14 år, men jeg tror at han er den eneste der kan se noget rimeligt i at en pige på 15 år endnu ikke har været til fest. Han er meget overbeskyttende og det er faktisk takket være Philip, at hun overhovedet må gå uden for en dør efter

mørkets frembrud! Nej, okay, det er måske overdrevet, men du forstår nok mønsteret. Det er jo heller ikke sådan, at han ikke under Lotte at være ung og glad og alt det der, men han har bare lidt svært ved at forstå, at man ikke kan drive et hjem med samme disciplin som i Jægerkorpset, du ved, hvor man ikke stiller spørgsmål, men bare gør som man får besked på. Og så har han meget svært ved at forstå, at Lotte ikke længere er ti år!“

Der var stille lidt.

„Er de sådan et par supermodeller, hendes brødre?“ kom det fra Fie, der åbenbart fandt denne side af sagen mere væsentlig end vores lidt sære bofællesskab, hvilket faktisk var helt befriende.

Jeg skyllede ud i toilettet og åbnede døren.

„Nej,“ sagde jeg bestemt. „Det er de *ikke*.“

Jeg kunne ikke lade være med at smile af Hannah, der havde fået et lidt drømmende blik i øjnene.

„Gu’ er de så – især Philip.“

„Jeg tror jeg skal brække mig!“ sagde jeg med en gysen, men kom så alligevel til at grine. Vi gik ud fra toilettet igen. Selvom vi var blevet opgraderet til gymnasiet, så havde toiletterne folkeskolestandard og var altså ikke ligefrem et sted man havde lyst til at opholde sig længere tid ad gangen.

„Hej Fie,“ gjaldede et råb for enden af gangen. Alle cirka 50 elever, der stod i små grupper, vendte blikket hen imod en fyr, klædt i lidt flippet stil, uden at være for meget. Fie lyste op i et smil.

„Hej Claus,“ råbte hun, så det gav et sæt i Hannah og mig.

Claus banede sig vej igennem folkemængden, der hurtigt havde glemt ham igen. Hans hår var afbleget i totter og lidt tjavsset i det. Han virkede ret frisk, og jeg tænkte kort om det

mon var hendes kæreste? Så rystede jeg på hovedet ad mine tanker, selvfølgelig var det ikke det, så var de jo nok fulgtes ad henden.

„Det er min fætter, Claus,“ opklarede Fie for os. „Han er lige flyttet hertil og skal starte i 2. g.“ Der blev hilst til højre og venstre.

Fie forklarede os hurtigt, at Claus var flyttet hertil for nylig med sin mor eftersom hans forældre lige var blevet skilt. Hans mor og Fies mor var søstre, og Claus’ mor havde haft brug for at være lidt tættere på familien efter bruddet med faderen.

Jeg ville hverken beskrive Claus som grim eller pæn. Ud over hans lidt underlige påklædning, der bestod af løse cowboybukser, løsthængende stribet skjorte, sneakers og en brun vest, og så naturligvis hans hår, så var han faktisk ualmindelig almindelig og gennemsnitlig at kigge på. Til gengæld havde han en udstråling, der mindede lidt om Philips. Måske var det derfor, jeg helt ubetinget kunne lide ham med det samme.

Det var meningen, at vi skulle afslutte ovre i gymnastiksalen, hvor vi også var startet, og vi fire fulgte strømmen derover. Rektor var en kvinde på omkring 50 år og hun fortalte os lidt om hvad der nu forventedes af os, at det her jo ikke var folkeskolen, at det forventedes, at enhver tog ansvar for sig selv og så videre i samme boldgade, ligesom vores dansklærere, der havde taget imod os i klasseværelset før, havde sagt det. Ingen lyttede rigtig efter, folk havde travlt med at kigge hinanden an og se om der var potentielle emner imellem. Jeg selv var virkelig Mette Medium med stort M. Ikke en man lagde mærke til, hverken for godt eller skidt. Let buttet, uden at være tyk, skulderlangt lyst hår, blå øjne ligesom min far og Jason, hverken høj eller lav. Jo, jeg ville til enhver tid kunne forsvinde i en hvilken som helst mængde. Jeg var nogle gange træt af at være ’den kedelige’ af os sø-

skende, men på den anden side var jeg altid blevet stopfodret hjemmefra med at det ikke er udseendet det kommer an på, så det var ikke noget jeg umiddelbart havde dyrket en hel masse.

Mit blik standsede ved en fyr i læderjakke, der stod lidt for sig selv ovre i et hjørne. Han havde mørkt kort hår, og en rund sølvring i hvert øre. Han så ret godt ud. Der var noget sejt over ham, noget jeg ikke rigtigt kunne forklare, men som delvis kunne skyldes hans læderjakke. Han lyttede uinteressert til rektors tale og kiggede flere gange på sit ur. Han virkede som den lidt rebelske type, hvilket også virkede dragende. Gad vide hvad de ville sige derhjemme, hvis jeg kom hjem med ham! Jeg fik et skub i ryggen og vendte mig om. Det var Claus, der havde skubbet til mig.

„Det er Oliver, ham du står og tjekker ud. Pas godt på med ham – der går ret vilde rygter om ham. Han gik på min skole sidste år, men blev smidt ud. Hvordan han kan være endt her, aner jeg ikke,“ hviskede han.

Oliver drejede pludselig hovedet og stirrede direkte hen på mig. Jeg skyndte mig at kigge på et billede der hang ved siden af ham, og nikkede sigende til Claus, som om det var billedet, vi diskuterede. Jeg kunne mærke at Oliver fastholdt sit blik på mig, og jeg kiggede på ham, som om jeg først nu så ham og undrede mig over hvad han kiggede på. Han smilede skævt til mig og drejede så hovedet mod rektor igen.

Langt om længe blev rektor færdig med sin tale. Uret, der hang over talerstolen, som jeg tror vi alle havde kigget på adskillige gange under hendes tale, viste et par minutter i 12. Uden for hovedindgangen lå en græsplæne med nogle træer og bænke, et typisk sted at spise frokost, og langs græsplænen løb vejen. Der holdt nogle biler, men Jason og Philip var ikke kommet endnu.

Jeg havde sendt en sms til Philip og bestilt afhentning klokken 12, så de var formentlig på vej. Vi satte os alle fire på en bænk og nød solen. Rundt omkring på græsplænen stod elever og snaktede og ventede ligesom os. Hannah kunne tage en bus, der gik lige til døren hvor hun boede, og Fie boede ikke længere væk, end hun kunne cykle. Jeg kunne vælge at tage samme bus som Hannah, jeg skulle bare af et par stop senere end hende, hvis altså ikke jeg kunne blive hentet.

„Hvor bor I så henne?“ spurgte Claus nysgerrigt. „Jeg er ved at forsøge at lære byen at kende, så jeg har været en del rundt på cyklen.“

„En vej der hedder Kløvergade,“ sagde Hannah. „Den ligger cirka fem kilometer herfra.“

Han nikkede stolt. „Den kender jeg godt, det er den med blomsterhandleren, der har den der hund liggende udenfor evig og altid, ik’?“

Hannah nikkede bekræftende.

„Jeg bor på Månevejen,“ sagde jeg. „Den ligger en kilometer længere væk end Hannah, modsatte vej af blomsterhandleren.“

Både Fie og Claus kiggede på mig. „Den kender jeg også, der bor jeg faktisk,“ sagde Claus.

„Er det rigtigt?“ spurgte jeg overrasket. „Hvilket nummer?“ „23,“ svarede han.

Jeg grinede. „Jeg bor i nr. 56. Så er vi jo næsten naboer.“

Han kiggede vantro på mig. „Nr. 56? Er det ikke det fede hus, hvor der står en Mercer cabriolet udenfor? Og der holder også en Ducati?“

Jeg nikkede. Han stirrede på mig, tydeligt imponeret. Jeg blev lidt genert. Jeg følte mig pludselig som en blærerøv, men der var ingen misundelse i hans stemme, kun beundring.

„Wauw,“ udbød han. „Jeg har lagt mærke til huset flere gan-

ge. Det ser ret hightech arkitekttegnet ud. Er din far advokat eller sådan noget?”

Ikke igen! Jeg skulle lige til at svare, da Fie gav ham min historie i stærkt forkortet udgave, hvor der blev gjort mest ud af at fortælle om mine brødre, der nu var blevet forvandlet til Danmarks svar på Vin Diesel og Orlando Bloom, skønt hun end ikke havde set dem, kun et to år gammelt billede fra en ferie vi havde haft til Rom, som jeg efter flere forespørgsler omsider havde vist hende under rektors tale. Hun var netop blevet færdig med sin malende beskrivelse da en sort Mercedes med åbent tag kørte op foran skolen. De elever, der var tilbage, gloede en ekstra gang. Jason steg ud af bilen og tog solbrillerne af. Han fandt mig på bænken og vinkede smilende. Han kom hen til os. Jeg kunne *høre* stilheden fra pigerne omkring os. Jason ænsede dem ikke. Når man arbejdede i et fitnesscenter og så ud som Jason, der ud over at være toptrænet, vistnok også så lidt godt ud med *andres* øjne, var man vant til at blive beundret af 16-årige piger.

„Hej Charlotte, Hannah,“ sagde han og kastede et hurtigt blik på Fie og Claus.

Fie måbede, og Claus stirrede på bilen. Jason så afventende på mig. Jeg skyndte mig at præsentere dem.

„Jason, det er Fie og hendes fætter Claus, der bor i nr. 23 på vores vej. Fie og Claus, det er Jason, min ældste bror.“

Fie rakte ham ivrigt hånden, og Claus vinkede kort, tydeligvis mere interesseret i bilen.

„Hvor mange heste har sådan en?“ spurgte han drømmende, som om det var Jenna Jamesons hemmelige mål, der nu skulle offentliggøres for første gang nogensinde.

„Mange, tror jeg,“ svarede Jason, der aldrig havde interesseret sig et klap for hvordan en bil virkede indeni, mere i hvordan den så ud udenpå. „Lotte, vi har lidt småtravlt på arbejdet, er

du ked af at jeg bare sætter dig af og så kører igen? Du kan også tage med derhen, hvis du vil snakke med Philip inde på kontoret.“

Jeg tænkte mig lidt om. „Jeg vil faktisk helst hjem. Så kan jeg lave mad til I kommer hjem. Kan Claus få et lift?“

Min sjette sans sagde mig, at jeg med disse ord havde skaffet mig en ven for livet. Claus lyste op i hele hovedet.

„Klart,“ sagde Jason og nikkede til Claus. „Hej med jer,“ sagde han så henvendt til Fie og Hannah.

Vi gik hen mod bilen. Claus gik som om han var på vej op ad den røde løber til en Oscarfest. Han åbnede med ærefuld mine døren til bagsædet og satte sig forsigtigt ind.

„Lotte,“ kaldte Hannah, og jeg vendte mig om.

„Ja?“

„Må Fie og jeg ikke kigge forbi senere? Så kan hun se hvordan du bor.“

„Jo, selvfølgelig,“ svarede jeg.

„Bare lige husk vores aftale,“ kom det gudhjælpemig fra Jason.

Jeg blev irriteret.

„For pokker, Jason, det er første skoledag. Vi har altså ikke nået at få lektier for endnu, og desuden har jeg hørt at eksamen først er når skoleåret er ved at være omme, ikke en uge efter at man er startet!“

Jason havde for nogle år siden ment, at jeg brugte for lidt tid på skolen og for meget på Hannah og ’kagleri’, og havde indgået den ’aftale’, som han yndede at kalde sine regler, at al social aktivitet efter skole først var tilladt når jeg havde lavet lektier. Det havde givet en del diskussion, da jeg nogle gange gerne lige ville en tur med Hannah i centeret eller sådan noget efter skole. Heldigvis havde jeg – som oftest – haft Philip på min side, og

efter nogle uger blev reglen (undskyld, aftalen) lempet så meget, at jeg bare skulle være hjemme senest to timer efter skoletid. Og ingen gæster før lektierne var lavet, mest fordi det var lidt svært at bede Hannah om at skride en time efter at hun var kommet. Og Jason var desværre *ikke* hoppet på den med, at vi lavede lektier sammen.

Jason trak på skuldrene, og jeg satte mig ind i bilen. „Bare kom over,“ råbte jeg til Fie og Hannah. Jason gassede op, og vi kørte hjem mod Månevejen.

Jeg prøvede at småsludre lidt med Claus, men han havde forladt denne planet og var gået i gang med at undersøge bunden af bilen. Jeg fnes, og Jason kunne heller ikke lade være med at trække på smilebåndet.

„Hvis du finder noget du kan bruge, kan du bare beholde det,“ sagde han til Claus.

Det gav et sæt i Claus, og han røg op og fik på en eller anden ubegribelig måde banket hovedet ind i armlænet på døren. Han ømmede sig, og jeg kunne ikke lade være med at le ad ham.

Han så lidt desorienteret ud og samtidig også lidt forlegen, som om han var blevet taget med fingrene i kagedåsen. Han havde en skruetrækker i hånden, hvordan den så end var endt der. Han lagde den dog på sædet, frem for at benytte sig af Jasons tilbud.

Jason kiggede på sit ur. „Claus, er det i orden, hvis jeg bare sætter dig af hos os? Jeg har som sagt lidt småtravlt.“

„Ja, klart, tak,“ svarede Claus.

Jason kørte op i indkørslen og lod bilen stå i tomgang, mens vi steg ud.

„Hvornår er I hjemme?“ spurgte jeg.

Han trak lidt på det.

„Det kan godt være vi tager noget arbejde med hjem, så er vi her ved sekstiden. Ellers ringer vi lige. Skal vi ikke bare aftale, at vi køber pizza i dag? Det er lidt upraktisk, at du skal stå og lave mad hvis du har gæster.“

Jeg nikkede taknemmeligt. Han løftede hånden til hilsen til os begge og bakkede hurtigt ud af indkørslen. Kort efter var han væk.

Claus kiggede efter ham.

„Jeg tror, jeg er forelsket,“ sagde han med et drømmende udtryk i øjnene.

„Så længe det bare er bilen og ikke min bror du taler om,“ kunne jeg ikke lade være med at sige.

Han grinede. „Bare rolig.“

Jeg rystede på hovedet ad ham. Vi stod lidt og småsludrede om vores første skoledag. Jeg kunne faktisk lide ham bedre og bedre. Han var helt sig selv, ikke sådan en smart-ass-type, der hele tiden prøver at sige og gøre det rigtige.

Da vi havde stået og snakket i en ti minutters tid, brød vi op, og jeg gik indenfor. Jeg måtte vel hellere gøre noget ved mit værelse, når jeg nu skulle have gæster. Endnu en af de ting der gjorde, at jeg nogle gange oprigtigt havde spurgt Philip om jeg var adopteret, siden vi kunne være så forskellige. Mit værelse havde det bedst når sengetæppet ikke var lagt på, når bladene lå i en rodet bunke og der altid var et brugt glas inden for rækkevidde. Kort og godt, et værelse der var lige til at bruge og ikke først skulle ryddes frem.

Resten af huset fremstod i klinisk orden. Man kunne godt se at her boede en forhenværende militærmand. På den anden side var jeg egentlig ret glad for at begge mine brødre var ordensmennesker. Jeg havde engang haft en veninde, hvor jeg, når jeg skulle på toilettet hos hende, næsten ikke kunne holde ud at sid-

de på brættet fordi det altid var gult i kanten. Hendes mor havde været hjemmegående, men havde drukket som et hul i jorden, og både Anja og hendes søskende var altid lurvede og beskidte at se på. Jeg var altid stolt over at kunne fremvise et pænt og rent hjem, når jeg en sjælden gang havde fremmede med hjemme. Jason og Philip havde en overgang forsøgt at få mig til at rydde op på mit værelse, men havde hurtigt indset at det var et umuligt projekt, og derefter havde de affundet sig med at værelset nu engang var mit, og at jeg her kunne gøre som jeg ville. Men ve mig, hvis jeg lod et brugt håndklæde ligge og flyde på badeværelsesgulvet! Det var okay med mig, så længe jeg havde min egen lille oase. Men når nu Fie kom på besøg, kunne jeg alligevel ikke få mig til at lade værelset fremstå i sin nuværende tilstand. Når nu hun havde været her nogle gange og lært mig bedre at kende, ligesom Hannah, så kunne jeg begynde at slappe mere af.

Jeg hentede støvsugeren ude i bryggerset, og efter 20 minutters arbejde så mit værelse nogenlunde brugbart ud. Jeg redte sen-gen *med* sengetæppe og åbnede vinduet på vid gab. Al den hyggelige hjemmeluft fløj lige så stille ud og efterlod mit værelse næsten som nyt.

Jeg gik ud i køkkenet og kiggede automatisk i køleskabet for at se, hvad jeg kunne byde mine gæster. Normalt plejede Hannah selv at tage hvad hun ville have, men når nu Fie var med syntes jeg, at jeg måtte gøre et eller andet. Heldigvis var der masser af cola light. Jason var lidt sundhedsfanatisk på dette område og var sikker på at sukker var opfundet af Fanden selv. Jeg selv var nærmest ligeglad, og Philip drak sjældent sodavand, så ingen problemer her.

Jeg tog mælken ud og fyldte et glas. Så smurte jeg et par ski-

ver rugbrød og satte mig ved det lille spisebord vi havde derude, men dog sjældent brugte til formålet, og bladrede lidt i nogle reklamer. Egentlig var jeg sluppet ret godt fra første skoledag, syntes jeg. Jeg kunne allerede rigtig godt lide Fie. Jeg fornemmede dog at der var lidt mere knald på hende end på Hannah og mig, og jeg var godt klar over, at hun ikke ville lade mig slippe uden om festen om 14 dage, hvis hun på nogen måde kunne komme af sted med det.

Kapitel 3

Klokken var omkring 14 da det ringede på døren. Hannah plejede bare at gå lige ind, så jeg gik ud fra at det måtte være Fie. Ganske rigtigt. Jeg åbnede og lukkede hende ind og skulle lige til at lukke, da jeg så Hannah komme ilende op ad havegangen.

„Jeg skulle lige parkere cyklen,“ forklarede hun. „Og så glemte jeg at sige til Fie, at hun bare kunne gå ind.“

Vi gik ind ad hoveddøren, og jeg fornemmede, at Fies øjne fløj rundt, som de altid gør når man kommer i et nyt hjem.

„Vil du vises rundt?“ spurgte jeg.

„Ja – lad os starte med Jasons soveværelse,“ grinede Fie. Jeg rystede på hovedet ad hende.

Vores hus var lidt atypisk indrettet, måske fordi den forrige ejer var arkitekt og selv havde tegnet det.

Man kom – ret naturligt – ind ad hoveddøren og trådte nærmest ind i stuen. Der var lige en meters væg på hver side hvor der hang knagerækker, det var alt hvad der mindede om en entré. Til højre for døren stod spisebordet ved et stort vindue ud til vejen. Længere henne stod sofaen, lænestolen og hele baduljen med tv, dvd, surroundsound og hvad der nu er et must i et hjem, hvor der bor mænd. For enden af stuen var der to døre, den ene til toilettet, den anden til køkkenet, hvorfra der gik en dør ud i bryggerset.

Til venstre for hoveddøren i stuen var der tre trappetrin op, og så var der en L-formet svalegang rundt om halvdelen af stuen. På svalegangen lå først mit værelse, der var det største, så Jasons,

derefter badeværelse, et motionsrum, og endelig lå Philips værelse for enden.

Fies øjne fløj rundt, da vi trådte ind på Jasons værelse. Det var ret enkelt indrettet – der stod en seng, der fyldte det meste, så var der et tv for enden af sengen, en stol, et garderobeskab og en reol, hvor hans bøger og dvd-film stod. Alt lige fra *Saving Private Ryan* til *Platoon*. Lad mig bare sige, at det var godt Philip og jeg var to mod én, når vi besøgte dvd-butikken! På hans natbord stod en clockradio og et billede i ramme, der var taget på vores ferie i sommers hvor vi alle tre stod sammen foran Big Ben. Fie tog billedet op og kiggede på det.

„Det er fra i sommers, da vi var i London,“ forklarede jeg, i tilfælde af at hun som den eneste i verden ikke skulle vide at Big Ben ligger dér. Hun krammede billedet og så drømmende ud i luften.

„London – og så sammen med de to.“

Jeg grinede ad hende. „Jorden kalder, Fie. Hvad ville du egentlig sige, hvis jeg gik rundt og sukkede over Claus?“

„Der er helt klart forskel,“ sagde hun. „Claus er jo overhovedet ikke lækker, og så er han min fætter!“

Hun kunne vist godt selv høre det dobbeltmoraliske i sin udtalelse, for hun satte billedet fra sig uden yderligere kommentarer og gik hen mod døren.

Vi gik hen til motionsrummet, hvor der var forskellige aflagte maskiner, mest til styrketræning, fra fitnesscenteret. Jeg må nok indrømme, at det ikke var her jeg havde min daglige gang, så langt fra. Det var faktisk mest Jason der brugte det, selvom Philip også var begyndt at træne lidt, efter at han havde haft armen brækket for et års tid siden og derefter skulle genoptrænes. Motionsrummet brugte Jason de dage, hvor han enten på grund af

travlhed eller fridage ikke trænede i fitnesscenteret. Og at springe over bare én dag faldt ham aldrig ind!

Philips værelse var ret spøjst. Han havde godt nok seng, skab og skrivebord med sin computer, de ting et normalt værelse indeholder. Men han var en stor tilhænger af science fiction, rollespil, Tolkien og alt hvad der indeholdt orker, elvere og troldmænd. Han havde adskillige indrammede plakater med *Ringenes Herre*-motiver, og hans bogreol var oversået med alskens fantasyliteratur. I loftet havde han hængt et stort banner med *Enterprise* fra *Star Trek*, som han ligeledes var erklæret tilhænger af. På hans skrivebord stod i en holder forskellige computerspil. Nogle gange skulle man tro, at det var ham, der var 15 år gammel og ikke mig: voksen af ydre, barn af indre.

Vi endte rundvisningen på mit værelse. Fie så imponeret ud.

„Dét er et fedt værelse,“ udbrød hun.

Faktisk var mit værelse ret stort. Ud over min seng, der stod midt i værelset, havde jeg skrivebord og computer stående hende ved vinduet. Jeg havde et klædeskab, der var dobbelt så stort som mine brøders, men det var alligevel godt fyldt op. Jeg var ikke meget mere end 12-13 år da Jason begyndte at give mig tøjpenge for at slippe for at blive slæbt igennem den ene forretning efter den anden. Philip var i en overgangsperiode taget med i stedet for, men til sidst havde også han trukket sig og ladet mig tage af sted med Hannah. Jeg havde plakater på væggene med forskellige popstjerner og derudover en stor bogreol med bl.a. mine bøger og skrækfilm, som jeg var stor tilhænger af. Endelig havde jeg en lænestol stående, og den plantede Hannah sig vanen tro i – hun kiggede en ekstra gang, da hun ikke behøvede at fjerne gammelt tøj fra den – og jeg satte mig på sengen sammen med Fie.

Vi havde siddet længe og sludret om alt og intet, mest om skolen, da der lød et drøn i indkørslen fra Philips Ducati. Jeg så på uret. Klokken var næsten 17!

Lidt efter hørte vi hoveddøren gå, og kort efter bankede det på døren.

„Hej tøser,“ sagde Philip, da han stak hovedet ind. Han kiggede på Fie og gik hen med hånden fremstrakt. „Nå, det er så det nyeste medlem af Tøsebanden. Hej, jeg hedder Philip, jeg er Lottes yndlingsbror.“

„Wannabe,“ grinede jeg.

„Jeg er Fie,“ kom det fra hende, mens hun tog hans hånd.

„Ja, jeg hørte jo lidt rygter om, at her nok ville være træf. Lotte, Jason er her om en times tid, og så sidder vi inde i stuen og arbejder, bare så du ved det. Siger du ikke lige til, når du er sulten?“

Jeg nikkede.

„Hyg jer,“ sagde han og lukkede døren igen.

„Se, *han* er lækker,“ sagde Hannah og kiggede grinende på mig. Hun havde været helt skudt i Philip, da vi var yngre, men det stadie var hun gudskelov kommet over igen.

En time efter hørte vi Jason køre op i indkørslen og kort efter hoveddøren der gik. Jason kom også tit lige ind og snakkede kort, men aldrig når han vidste jeg havde gæster. Han var ikke, som Philip, typen der kunne komme ind, smide sig på sengen og høre hvordan det gik med Hannahs kærlighedsliv eller mine menstruationssmerter. Han var faktisk ikke særlig socialt anlagt privat, og det kunne tælles på én hånd, hvor mange gange om året det lykkedes Philip og deres fælles venner at hive ham med i byen.

„Hvad skal vi tage på til festen?“ spurgte Fie.

Hannah kiggede på mig. „Tager vi med eller hvad?“ spurgte hun mig.

Jeg trak på skuldrene, ikke særlig entusiastisk.

„For pokker, Lotte, nu skal det altså snart være. Det er fuldstændig latterligt det her. Jeg vil altså rigtig gerne med, men jeg får smadderdårlig samvittighed, hvis du ikke kommer med. Det behøver jo ikke være til den lyse morgen, men vi skal jo på et eller andet tidspunkt have vores debut, og jeg synes vi skal have den sammen.“

Hendes ord gav mening, og et eller andet sted ville jeg jo også gerne. Jeg orkede bare ikke alle de evindelige diskussioner, der altid fulgte i kølvandet når jeg ville udforske verden fra en anden vinkel end tv-avisens, trygt siddende i stuen. Det var heller ikke fair over for Hannah at jeg blev ved med at udskyde det. Selv om Fie jo også var der, så syntes jeg også et eller andet sted at det var noget Hannah og jeg skulle gøre sammen. Jeg traf derfor min beslutning.

„Jeg vil gerne med. Jeg går lige ind og giver oversergenten besked.“

Hannah viste mig to hænder med krydsede fingre, og jeg gik ind i stuen for at meddele min beslutning.

Spisebordet flød med papirer. Philip sad for bordenden med ryggen til vinduet og tastede en masse ind på en regnemaskine, og Jason sad på langsiden af spisebordet og kiggede med. De kiggede først op, da jeg stod for enden af bordet og rømmede mig.

„Hej Søs, er du sulten nu? Hvad er klokken egentlig?“ Det sidste sagde Philip nærmest til sig selv. Han tog læsebrillerne af og kørte fingrene igennem håret.

„Nææ.“ Jeg trak lidt på det. „Hvad er det, I laver?“

„Vi skal have skiftet alle cyklerne ud til spinning, og nu prøver vi bare at finde ud af om der er mest økonomi i at købe dem eller lease dem,“ forklarede Jason.

„Ja og hvem vi skal gøre det hos,“ lagde Philip til. „Hvordan gik det for øvrigt i dag? Har du fået karakterer?“ Han blinkede til mig. „Tænk, at du går i gymnasiet nu. Hold kæft hvor får du os andre til at føle os gamle!“

„Det gik rigtig godt,“ sagde jeg. „Dem i klassen virker ret søde. Det er vildt fedt at jeg er kommet i klasse med Hannah og Fie.“

„Nå, vi må lige snakke videre når vi spiser,“ sagde Philip, med et blik på bunken på bordet. Han tog brillerne på igen og gjorde mine til at vende tilbage til arbejdet, da det røg ud af mig:

„Der er for øvrigt fest for førsteårseleverne på næste fredag, altså om 14 dage. Er det okay jeg tager med?“

Jeg undlod at kigge på Jason, mens jeg sagde det, og kiggede i stedet for på Philip. Han pegede med to pegefingre på Jason.

„Storebror har ordet,“ sagde han med et grin. Han kendte godt Jasons holdning, men havde lige så lidt forståelse for den som jeg.

Jeg kiggede hen på Jason i stedet for. Han så ud som om jeg havde bedt om at måtte rejse jorden rundt på tommelfingeren sammen med tre rockere.

„Hvad er det for en fest? Det sagde du da ikke noget om tidligere,“ kom det nærmest anklagende fra ham.

„Du havde jo så travlt, og så var Claus der.“

Philip kunne ikke dy sig for at blande sig. „Det lyder da super, Søs. Holder de den på selve skolen eller hva’?“

Jeg nikkede. „På skolen, i gymnastiksalen.“

Jason nikkede sigende. Stemningen i stuen var spændt og man kunne nærmest røre ved den.

„Er der nogen voksne til stede?“

Det havde der ikke stået noget om. Sådan noget skrev man da heller ikke på sådan en indbydelse! Jeg så igen på Philip, der som en anden instruktør sad og gjorde tegn til, hvad jeg skulle sige.

Nik.

„Ja, der kommer nogle lærere også.“

Tommelfingeren op.

„Hvad med alkohol?“

Rysten på hovedet.

„Jeg tror nok der er bar ...“

Philip kørte højre pegefinger tværs over halsen med øjnene på vid gab.

„Men det er kun øl og sodavand. Man må ikke selv have noget med. Og jeg tror også at de laver et system, så man kun kan købe x antal gange.“

Nik.

„Jeg synes, der er ret mange 'tro'er' i din fortælling,“ sagde Jason tørt. „Nå, vi kan lige snakke om det senere,“ fortsatte han undvigende og gjorde mine til at flygte tilbage til papirerne. Jeg blev sur. Hvad pokker lignede det her egentlig? Det kunne da ikke være rigtigt, at han de første 14 af mine leveår udskød samtalen til jeg var 15, og når jeg så fyldte 15, så udskød han den på ubestemt tid.

„Hvorfor kan du ikke bare sige ja eller nej nu?“ spurgte jeg surt.

„Okay, så nej,“ sagde Jason irriteret.

Jeg sendte ham et drøbende blik. „Du er simpelthen for meget. Hvad sker der for dig? Har du bare tænkt dig jeg skal sidde herhjemme og rådne op indtil jeg bliver 40 eller hvad?“

Jeg kom til at kigge på Philip, der voldsomt vinkede mig ud af stuen. Jeg fattede den lynhurtigt. Som altid ville han tage en snak med Jason, det var de bedste odds jeg havde p.t.

„Fint, så tænk over det,“ sagde jeg muggent og gik hen til mit værelse og smækkede døren bag mig.

„Sagde han nej?“ spurgte Hannah ærgerligt.

„Han sagde, han ville tænke over det,“ sagde jeg med et skuldertræk. „Så ja, teoretisk sagde han nej. Medmindre Philip kan udrette et af sine mirakler.“

„Hvad søren, jeg vil da gerne bytte,“ sagde Fie. „Du tager af sted, og jeg bliver her og hygger mig med Jason.“

Jeg rystede ærgerligt på hovedet og skulede mod døren ind til stuen.

Der var gået godt og vel ti minutter, da det bankede på. Det var gode tegn, der var gået passende tid til at Philip havde kunnet få overtalt Jason. Formentlig var det Philip der ville overbringe den gode nyhed.

„Kom ind,“ råbte jeg.

Til min overraskelse var det Jason. Han gik ind og stillede sig foran sengen. Jeg så forventningsfuldt på ham, og håbede at han ikke blot ville spørge hvad jeg skulle have på min pizza.

„Okay,“ sagde han så. Han behøvede ikke præcisere det mere.

Jeg havde lyst til at råbe et højt hurra, men nøjedes med at rejse mig og give ham et knus. „Tak, Jason, tusind, tusind tak. Hvor er jeg bare glad.“

Nu, hvor jeg havde fået min vilje, kunne jeg godt være lidt overstrømmende, så han kunne blive bekræftet i at det var det rigtige valg han var blevet overtalt til.

„Tak Philip,“ sagde Jason. „Det er vanen tro hans værk.“ Han gik hen mod døren.

„Jason,“ kaldte jeg. Han vendte sig om. „Ja?“

„Tak alligevel.“

Han blinkede til mig og lukkede døren.

„*Gnuud* hvor er han altså lækker,“ røg det ud af Fie.

Døren gik op igen. Jason stak hovedet ind. „Tak,“ sagde han blot, hvorefter han lukkede døren igen og efterlod Hannah og mig hylende af grin og Fie tomatrød i hovedet.